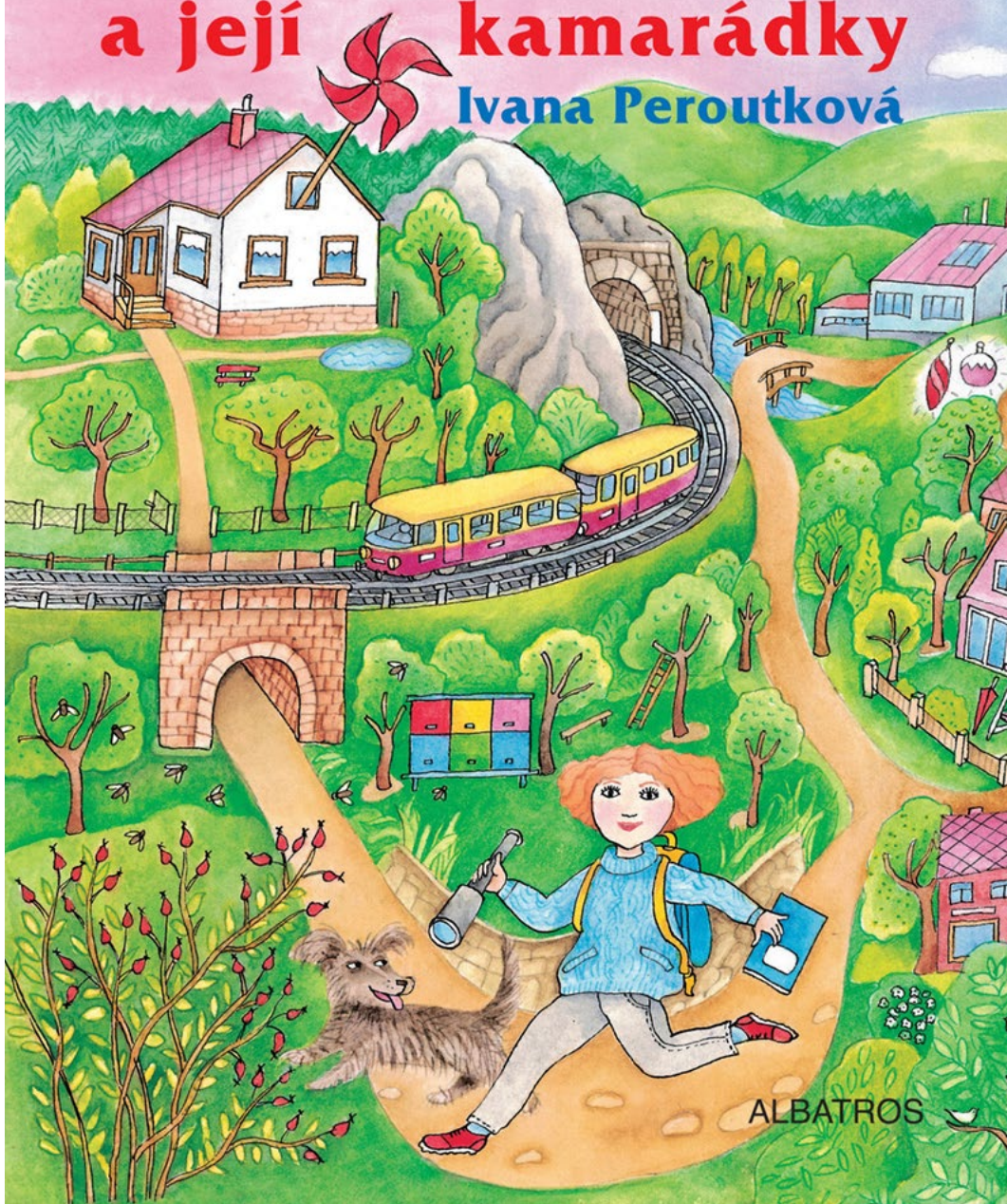

Anička

a její kamarádky

Ivana Peroutková

ALBATROS

Anička a její kamarádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Anička a její kamarádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

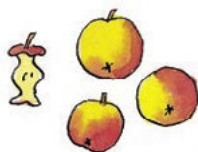
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ivana Peroutková

Anička

a její
kamarádky

Ivana Peroutková

Anička
a její
kamarádky

Albatros

Jak Anička přijela k babičce a co viděla dalekohledem

„Konečně jsme doma,“ vydechla si babička a postavila doprostřed kuchyně obrovský černý kufr.

Anička si odložila svůj školní batůžek a rozběhla se k oknu. Stoupala si na špičky a hned pod kopcem uviděla dlouhé čáry kolejí. Za tratí se zelenalo fotbalové hřiště, za

ním se klikatily uličky a všelijak poskládané domky, vpravo se tyčila zámecká věž a nahoře na protějším kopci se zvedal hustý tmavý les.

Tak tady teď bude bydlet!

V domku na kopci a v téhle vesnici a sama, úplně sama, jenom s babičkou a s jejím Pajdou. S tím nejhuňatějším a nejmilejším psem na světě.

A zůstane tady, dokud se tatínek s maminkou nevrátí z Afriky. Bude tu chodit do druhé třídy a ještě...

Ale kdo ví, co všechno ji ještě čeká.

Kdo ví, jaká dobrodružství tu prožije.

A bude mít nějakou kamarádku?

Vtom jí babička poklepala na rameno. „Počkej, něco na to koukání mám,“ a vytáhla ze skříňky dalekohled.

Anička začala s dalekohledem otáčet do všech stran. Teď už viděla zblízka i zahrádky a dvorky domků. Pootočila dalekohledem trochu víc doleva a objevila houpačku se stříškou. Seděla na ní holčička se slunečníkem. Anička takový slunečník jednou taky měla. Byl z papíru a kolem dokola visely bílé trásně.

Anička holčičku dlouho pozorovala a pak se zeptala: „Babičko, znáš tu holku na houpáče?“

„To je určitě Eliška Jiráčková. Bude s tebou chodit do třídy. Je to tichá holčička, ale třeba se skamarádíte.“

„Já nevím,“ pokrčila rameny Anička.

Přece jen se těch nových dětí trochu bála. A možná i proto dalekohled opatrně položila na stůl.

„A nechceš se podívat vedle?“ usmála se tajemně babička a otevřela dveře do druhé místnosti.

To bylo překvapení!

Anička měla u okna svůj vlastní stůl.

Stůl, židli, lampičku a k tomu spoustu všelijakých nádherných věcí: pastelky, plachetnici, v které bylo schované ořezávátko, nové nůžky, datovací razítko, sadu samolepek s obrázky stromů, a dokonce jeden barevný spletený náramek – s pravým indiánským vzorem!

„A ještě pro tebe něco mám.“ Babička zvedla významně prst a odešla pro to „něco“ do kuchyně. Když se vrátila, držela v ruce malý tlustý sešit s pevnými deskami.

„Co to je?“ zeptala se Anička trochu zklamaně.

Co jiného by to však mohlo být než sešit? Sice tlustý a v tvrdých deskách, ale stejně jenom sešit.

„Tak tohle bude, Aničko, tvůj deník.“

„Deník?“ nechápala Anička.

„Přesně tak. Můžeš si do něj psát všechno, co tě napadne. Všechno, co prožiješ. Všechno, co by sis chtěla navždy zapamatovat. Ale musíš si ho dobře schovat.“

„Proč?“

„Protože až budeš velká, tak si v něm budeš ráda číst.“

„A proč bych si v něm měla ráda číst?“

„Třeba na něco zapomeneš a deník ti to připomene.“

„Ale já nikdy na nic nezapomenu.“

„Tím líp,“ usmála se babička, „ale ten deník si stejně schovej. A piš si tam,“ dodala skoro prosebně.

Anička tiše prolistovala první prázdné stránky. Pro začátek si však jen v duchu pomyslela, že bez linek bude psát z kopce. A pak deník uložila do první zásuvky svého nového psacího stolu.

Byla šťastná... i když... Asi se jí přece jenom trochu zastesklo. Tak ráda by mamince a tatínkovi ukázala, co všechno dostala. Jenže oba byli příliš daleko. Pomáhají v Africe léčit nemocné děti. A tak se Anička radši honem vrátila k babičce.

Anička jde do školy a má strach

Hned druhý den měla jít Anička poprvé do vesnické školy. Už od probuzení bylo všechno úplně jiné než v Praze.

S mámou a s tátou se vždycky pospíchalo. Tatínek před odchodem do práce obvykle hledal brýle, a když je konečně našel, maminka zase řekla, že se musí ještě namalovat. A Anička z toho všeho byla tak zmatená a popletená, že si pak většinou až na schodech vzpomněla, že nemá přezůvky.

Čím to bylo, že babička ráno nic nesháněla ani nic nutně nepotřebovala?

Když jim v sedm hodin zazvonil budík, babička si Aničku k sobě přivinula a tak zůstaly ještě pár minut v posteli.

Sladké teplé procitání. Kéž by nikdy neskončilo! Ale budík nemilosrdně zazvonil znovu.

„Vstáváme...!“

A babička už byla na nohou.

Než se Anička ošplouchla a oblékla, stála na stole snídaně a babička byla dávno připravená na cestu. A nejen to. Dokonce jí sama vsunula přezůvky do batůžku.

Anička si dvakrát kousla do chleba, ale pak se přece jenom zeptala: „Babičko, a půjdeš se mnou do třídy? Víš, nikoho tam nebudu znát.“

Opravdu se toho bála, a dokonce mnohem víc než včera. Babička ji sice ujišťovala: „Za chvíli budeš mít plno kamarádek. Uvidíš, že se ti tam bude líbit,“ ale bylo těžké tomu uvěřit.

Když se potom blížily ke škole, Aniččin strach ještě narůstal. Ze všech stran přicházely další a další děti a Anička držela babičku za ruku tak pevně, jako by ji už nikdy v životě nechtěla pustit.

Škola stála až na kraji vesnice. Byla jednopatrová s pískovou omítkou a novou červenou střechou. Před okny kvetly růže a ke vchodu vedla kamenitá cestička.

Aničce připadala moc hezká, ale dovnitř se jí stejně nechtělo. Nikoho neznala a cizí děti po ní tak zvědavě pokukovaly, že si ze všeho nejvíc přála zmizet. Být aspoň neviditelná jako Popelka.

Pak se před ní objevila paní s nakrátko ostříhanými vlasy. Byla to její nová paní učitelka.

„Tak pojd,“ vybídla ji, „děti se už na tebe moc těší.“

Ale Anička sevřela babiččinu ruku ještě pevněji.

„Já nikam nepůjdu.“

„Aničko...“ zaprosila babička.

„Nepůjdu.“

„Ukázala bych ti jenom třídu. A dneska si děti přinesly koťátko,“ lákala ji paní učitelka.

„Ale s babičkou,“ trvala na svém Anička, a tak nakonec vešly do třídy společně.

Jen vstoupily, všechno ztichlo. Anička stála jako zařezaná, tiskla babiččinu ruku a dívala se do země.

„Tak tohle je Anička Válová,“ představila ji paní učitelka. „Dneska přišla s babičkou, protože to tady ještě

nezná, ale vy jí určitě všechno rádi ukážete. Irenko, přines sem to kotě!“

Vedle Aničky se objevila holčička s černým koťátkem v náručí. „Pohlad si ho,“ řekla. „Někdy trochu drápne, ale nebolí to.“

Anička konečně zvedla oči.

Holčička, která k ní mluvila, měla rovné a úplně světlé vlasy ostříhané na mikádo. Vůbec se nestyděla.

„Vem si ho. Slyšíš, jak přede?“

Anička pustila babiččinu ruku a holčička jí koťátko opatrně podala. Předlo spokojeně dál, a dokonce jí růžovým jazýčkem olízlo zápěstí.

„Aničko, jestli chceš, můžeš se s koťátkem posadit, babička by na tebe zatím počkala za dveřmi.“

Anička se na babičku podívala a přikývla. Pak šla s blondatou holčičkou, která se jmenovala Irena, k lavici. Brzy je obklopily i další děti, nikdo se jí však na nic nevyptával. Vlastně ano, ale děti se ptaly na docela normální věci: jestli umí ze žvýkačky bublinu, jestli si už lakovala nehty, jestli ráda tancuje anebo jestli umí pískat na prsty.

Anička odpovídala podle pravdy „ano“ nebo „ne“ (pískat na prsty neuměla), ale přitom si už všimla, že Eliška Jiráčková, ta holčička z houpačky, chodí po třídě s konývkou a zalévá kytky. Možná byla opravdu tak tichá,

že se na nic nevyptávala, ale Anička cítila, jak jí to teď vadí, že se taky nevyptává. Jako by jí bylo úplně jedno, že sem Anička přišla. A jak na to myslela, někdo ji najednou zezadu zatahal za vlasy.

Hned se otočila. Naproti ní stál černovlasý kluk a vesele se uchichtával.

„Parašíne, nepředváděj se,“ okřikla ho Irena, ale on se místo toho začal všelijak šklebit a pitvořit a volal: „Jsem pirát!“ A potom s nataženou nohou odkulhal do zadní lavice. Tam si sedl a hrozivě koulel očima.

„Radši si ho nevsímej,“ řekla Irena. „Je to cvok.“

„A to kulhá schválně?“ zeptala se Anička.

„To víš, že schválně. Pořád si vymejší blbosti,“ řekla zase jiná holčička, která měla taky mikádo, jenže černé, a jmenovala se Olina.

A Irena se zeptala: „Aničko, nechceš jít po škole k nám?“ Anička chtěla, dokonce si to moc přála.

Když zazvonilo, běžela se zeptat babičky. Už se vůbec nebála a babička se usmívala: „A to bylo strachu, viď, Aničko.“

Anička má první kamarádky, ale taky ji bodne včela

Anička nesla koťátko i celou cestu ze školy. Opatrně s ním kráčela uprostřed nových kamarádek. Z jedné strany šla Irena, která měla vlasy žluté jako slámu a ruce bílé skoro jako tvaroh, a z druhé strany Olina, která byla snědá a černovlasá a na pravé tváři měla pihu.

Irena a Olina, bílá a černá, každá vypadala úplně jinak, ale přitom se sobě vlastně podobaly. Třeba tím, jak dokázaly špičkou boty lehce odkopávat kamínky. Anebo jak si pořád skákaly do řeči. Obě taky svorně prohlásily, že nemají rády Elišku Jiráčkovou, protože je nafoukaná.

„Je strašná,“ řekla Irena. „Když se jí na něco zeptáš, vůbec ti neodpoví.“

„A myslí si, že se z tý její houpačky každé hned zblázní,“ přidala se Olina.

„A z toho jejího slunečníku taky.“

„Je fakt praštěná. Všude s ním chodí.“

„K tůnce s ním přece taky chodila.“

„No jo, k tůnce. Jé, Aničko, budeš se chodit koupat do tůnky? Tam je to bezvadný.“

„A umíš vůbec plavat?“

„Docela jo,“ kývla Anička.

„Do poloviny stejně stačíš, a pak je tam takový slizký bahno.“

„Ale na břehu je písek.“

„To je, a jsou tam i dva velký kameny.“

„A z těch můžeš skákat šipku.“

„Umíš šipku?“

„Moc ne,“ přiznala se Anička.

„To nevádí, hlavně se nesmíš bát, a naučíš se ji hned.“

„Já se nebojím,“ řekla hrdě Anička.

„A bojíš se něčeho?“

„Já nevím... možná, možná trochu tmy,“ řekla Anička, i když v tu chvíli ji napadlo, že zrovna dneska se vlastně trochu bála i toho Parašína.

„Já se zase bojím pavouků,“ řekla Irena. „Jsou odpor-
ný.“

„A já se nebojím ničeho,“ prohodila Olina a vesele odkopla další kamínek.

Tak v tom hovoru zatím minuly viadukt i fotbalové hřiště. Anička se ohlédla zpátky. Na kopci za tratí stál babiččin dům, a proto věděla, že je přesně u hřiště, které si včera prohlížela dalekohledem. A už se společně blížily i k domkům.

„Vidíš tu houpačku?“ šťouchla do ní Irena. „Elina určitě není doma, jinak by tam už dávno seděla.“

Houpačka stála na pečlivě zastřiženém trávníku a vypadala opuštěně. Anička si hned vzpomněla, jak na ní Elišku dlouho pozorovala. Jenže Eliška si jí dneska ve třídě vůbec nevšimala. Asi měla Irena s Olinou pravdu, že je nafoukaná. I tichá, i nafoukaná. Proč by to nešlo dohromady?

Tak ať si je, řekla si v duchu Anička, ale stejně se jí něco uvnitř divně sevřelo.

„A tamhle už bydlíme!“

Irena ukázala na dům pod lesem. Byl to obrovský dům, už trochu oprýskaný, ale ve všech oknech se červenaly muškáty a na zahradě kvetla spousta barevných květin. Prošly brankou a cestičkou kolem domu se dostaly na dvůr. Anička žasla. Byly tu slepice, kachny, husy, ale i čtyři bílé krůty s červenou kůží na krku. A vtom se k nim začal hrozivě přibližovat barevný kohout.

